

РЕШЕНИЕ

№ 3725

гр. София, 06.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в закрито заседание на 06.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

като разгледа дело номер **5070** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по искане на В. Ц. П. от [населено място], изтърпяващ мярка за неотклонение „ задържане под стража“ в Софийски централен затвор към момента на подаване на искането, по реда на чл. 256 от АПК във връзка с чл. 46, ал.1 от ЗИНЗС – за установяване на незаконосъобразно бездействие от страна на Министъра на правосъдието и осъждане на същия да прекрати същото чрез изпълнение на задълженията си по чл. 46, ал.1 от ЗИНЗС - да внесе в Министерски съвет докладите на обмудсмана, действащ като Национален превантивен механизъм.

С Решение № 2989 от 03.05.2022г. съдът е осъдил Министъра на правосъдието да внесе в Министерски съвет на доклад, изготвен от О. на Република България в качеството му на Национален превантивен механизъм по смисъла на Факултативния протокол към Конвенцията против изтезанията в едномесечен срок от влизане в сила на настоящото решение.

Със същото решение съдът е осъдил Министерство на правосъдието да заплати в полза на В. Ц. П. сумата от 410 лева, представляващи разноски по делото, съгласно чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

Същото е оспорено с касационна жалба от Министъра на правосъдието, която към момента НА ДНЕСНОТО СЪДЕБНО ЗАСЕДАНИЕ е оставена без движение за отстраняване на нередовности по реда на чл. 213а от АПК.

Постъпила е молба от жалбоподателя, с която се иска поправка на явна фактическа грешка в постановеното решение и допълването му в частта за разноските по реда на чл. 248 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК.

Съображенията са следните:

В мотивите на решението са обсъдени „доклади“, изготвени от О. на Република България, в качеството на Национален превантивен механизъм по смисъла на Факултативен протокол към Конвенцията против изтезанията.

Счита, че са налице множество доклади от страна на Обмудсмана, които са обсъдени в мотивите на решението, но диспозитивът на същото разпорежда изпращането в Министерски съвет от страна на Министъра на правосъдието само на един доклад, което лицето отчита, че представлява явна фактическа грешка, поради несъответствие на изразената от страна на съда воля в мотивите, и съответно в диспозитива на акта.

Моли в условията на алтернативност, решението да бъде допълнено по отношение на останалите доклади.

Отправена е молба за процедура и по чл. 248 от ГПК, поради следното: Съдът е осъдил ответника да заплати в полза на жалбоподателя, а не на процесуалния му представител сумата от 400 лева адвокатски хонорар, без да съобрази, на първо място, че минималният размер за този тип дела е 500 лева, както и че адвокатския хонорар по чл. 38, ал.2 от ЗА се дължи на адвоката, а не на страната.

На следващо място, с оглед първоначално развитото се производство, по което съдът е преценил, че е налице основание за прекратяване, е проведено касационно оспорване, по което също са правени разходи, които не са отчетени в решението. Позовава се на разписаното в определение на ВАС по АД № 12505/2021г. относно разноските, а именно – по разноските съдът следва да се произнесе при окончателното разглеждане на спора.

Така направените искания съдът е изпратил до ответника за становище. Постъпило е писмено становище, сведено до знанието на жалбоподателя чрез адв. Д., в което по същество се изразява мнение за неоснователност на направените искания.

Направените искания съдът приема за основателни, при следните съображения:

Сезирането на съда с първоначално заявената искова молба е с петитум: „Да бъде осъден Министъра на правосъдието да извърши предписаното от чл. 46, ал.2 от ЗИНЗС действие – да внесе в Министерски съвет докладите на О. на Република България за закриване или преместване на С. централен затвор.

В хода на производството, съдът е установил данни за нееднократно депозираните доклади от страна на О. в Министерство на правосъдието, като е приел, че препоръките в тях задължават органа да ги внесе в Министерски съвет по реда на чл. 46, ал.2 от ЗИНЗС. Събрани са и данни от страна на Министерски съвет, че такива не са внасяни, считано от 2015г. до момента на приключване на делото. С оглед обаче представения единствен доклад от 2019г. по делото / посочен от съда в мотивите на пореден на база данните по делото/, съдът в диспозитива е задължил органа с неговото внасяне. Последното действително представлява несъответствие между формираната в мотивите и диспозитива на решението воля и може да бъде отстранено по реда на поправка на явна фактическа грешка, тъй като видно от изложеното в тях, съдът е приел за доказана тезата, че всяка една препоръка, отправена до Министъра на правосъдието от страна на О. в качеството му на Национален превантивен механизъм по смисъла на Факултативен протокол към Конвенцията против изтезанията, следва да бъде процедирана по реда на чл. 46, ал.2 от ЗИНЗС, респ. внесена в Министерски съвет.

Основателна се явява молбата за изменение на решението в частта за разноските и във втората си част.

Действително, съдът е осъдил ответника, съобразно изхода от спора, да заплати в полза на жалбоподателя направените разноси само в хода на последното производство. На първо място, действително същите са дължими на процесуалния му представител, а не на страната, на основание чл. 38, ал.2 от ЗА. На второ място, същите следва да бъдат допълнени със сторените разноси и пред ВАС, както следва 30 лева държавна такса за частна жалба и 200 лева адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 във връзка с ал.1, т.3 от ЗА при условията на наредба №1/2004г. на Висшия адвокатски съвет. Съдът приема, че следва да допълни и сумата от 100 лева за адвокатско възнаграждение на основание чл. 8, ал.3 от Наредбата, с оглед предвидения от същата минимум от 500 лева и присъдения хонорар от 400 лева.

Воден от горното и на основание чл. 175 от АПК и чл. 248 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК и чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата и чл. 8, ал.3 от Наредба №1/2004г. на Висшия адвокатски съвет, съдът

РЕШИ:

ДОПУСКА поправка на очевидна фактическа грешка в Решение № 2989/03.05.2022г., постановено по АД № 5070/2021г., в диспозитива на решението, както следва: вместо „ ... доклад, изготвен от О. на Република България“ да се чете „... доклади, изготвени от О. на Република България“.

ДОПЪЛВА решението в частта за разностите, както следва: ОСЪЖДА Министерство на правосъдието да заплати в полза на В. Ц. П. 30 / тридесет лева/ , представляващи внесена държавна такса за касационно разглеждане на постановен акт по делото.

ИЗМЕНЯ решението в частта за разностите, както следва:

ОСЪЖДА Министерство на правосъдието да заплати в полза на адвокат Ю. Д. сумата от общо 700 / седемстотин/ лева адвокатски хонорар по смисъла на чл. 38, ал.2 във връзка с ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата, вместо първоначално присъдената сума от 400 лева.

Решението подлежи на оспорване по реда на първоначалното постановеното, пред ВАС – в 14 дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: